

[Ole Bjørn Kraft.]

frygt med hensyn til lovforslagenes virkning, vi gav udtryk for ved første behandling, består stadig. Vi venter, at de vil medføre en uønskelig udvidelse af administrationen; vi er bange for, at de, også efter den foreslåede mindre lempelse, vil betyde et skridt tilbage fra den frihed for erhvervslivet, som vi var nået frem til, og et skridt fremad mod nye kontrolforanstaltninger, der kunne og burde have været undgået.

Når vi ikke mener at kunne medvirke til disse lovforslags gennemførelse og heller ikke har været med til deres udformning, ikke vil have noget medansvar for deres vedtagelse, er hovedgrunden den, at der ikke er tilvejebragt de forudsætninger, som efter vor opfattelse var nødvendige, for at vi kunne have tillid til, at forslagene vil kunne nå de mål, de sætter sig. Disse forudsætninger redegjorde jeg udførligt for under sagens første behandling.

Der har også i udvalget, det indrømmer jeg villigt, været langvarige drøftelser om disse spørgsmål, men det er ikke lykkedes at nå til enighed. Drøftelserne har særligt beskæftiget sig med husleje- og boligstøtte-lovgivningen og de med denne lovgivning og dens praktisering så tæt sammenhørende problemer: statens træk på nationalbanken og statsfinansernes afgørende indflydelse på landets økonomi. Det var og det er vor opfattelse, at uden en dybtgående ændring på dette lovområde og på dets praktisering vil det ikke være muligt at nå frem til en virkelig varig og holdbar ændring i vor økonomi, som kan give denne økonomi fasthed og stabilitet.

Der forlanges nu meget store ofre af befolkningen, og det er sikkert uundgåeligt efter den politik, der har været ført. Den ærede ordfører for socialdemokratiet synes jeg var lidt stor i skoene i dag. Jeg tror, han har uret, når han mener, at befolkningen har glemt, hvordan det er gået under den socialdemokratiske regering, hvad der er årsagen og en hovedårsag til, at disse forslag har måttet fremsættes, og at vi har måttet have disse drøftelser. Det vil efter vor opfattelse kun være berettiget at kræve disse store ofre, men vi vil under alle omstændigheder kun være med dertil, hvis der samtidig tilvejebringes den størst mulige garanti for, at ofrene ikke bliver bragt for-

gæves, og for, at man ikke om kortere eller længere tid påny må kræve afsavn af befolkningen. Det er vor tro, at det havde været muligt at tilvejebringe sådanne garantier, garantier, der ville have haft den gode virkning, at de ville have lettet modtagelsen af foranstaltningerne og, hvad der i denne forbindelse er meget betydningsfuldt, sikret befolkningens fulde forståelse af deres nødvendighed og dermed befolkningens aktive og villige medvirken. Havde man samtidig ved et virkeligt samarbejde med erhvervslivet — et samarbejde, som erhvervslivet uden tvivl gerne ville være gået ind i — opnået dets medarbejderskab, ville håbet til fremtiden være blevet underbygget i det danske folk og en mere enig nation være gået i gang med de ventende arbejdsopgaver.

Men det lykkedes ikke at tilvejebringe denne enighed. Både med hensyn til huslejeloven og med hensyn til boligstøtteleven stødte vi på en afvisning, der ikke blot berørte spørgsmål, der var af stor betydning for de to partier, men som også nedfældede det indtryk — og det har været medvirkende til den holdning, vi har indtaget — at regeringen, når det kommer til stykket, ikke vurderer situationen, som vi gør det, og kun halvhjertet vil bevæge sig henimod de nødvendige ændringer i den hidtil førte politik. Den var villig til at gøre indrømmelser i dag for at nå den brede tilslutning, som det var statsministerens forståelige politiske ønske at opnå, men den gav os ikke tillid til, at det betød en virkelig ændring i dens holdning, og vi måtte derfor frygte, at imødekommenheden kun var tidsbestemt, og at holdningen kunne ændres, hvis konjunkturerne ville være regeringen gunstige. Men det er ikke det, det drejer sig om. Det er en politik på lang sigt og også under bedre økonomiske vilkår end dem, vi har i øjeblikket, som det gælder om at få tilrettelagt for at få tilvejebragt den stabilitet og fasthed i vor økonomi, som må være målet.

Under sådanne usikre vilkår ønsker det konservative folkeparti ikke at stille disse store midler til rådighed for den nuværende regering. Vi vil ikke være med til at påtage os det videre ansvar, som vor deltagelse i disse love ville medføre. Vi gik fra udvalgsforhandlingerne, tror jeg, jeg har lov til at